

Opposites attract

Deze zomer ben ik moeder geworden van een heel mooi ventje (zoals elke moeder zegt –maar bij mij is het echt waar- ; het mooiste kindje van de wereld). Vanaf deze blauwe babywolk denk ik na over mijn scheidingspraktijk waarin het niet zelden voorkomt dat partijen ruzie hebben over de kinderen.

Als je gaat trouwen verwacht je niet dat je gaat scheiden. Dat overkomt alleen andere mensen. (Ja, ook ik ben getrouwd en heb dus eeuwige trouw beloofd.) Als je een kindje krijgt verwacht je niet dat je als gelukkige nieuwbakken ouder ooit nog eens zult zeggen “Nee jij mag je kind niet zien, het is niet veilig bij jou”.

Hoe onverklaarbaar is het dan dat ik in mijn praktijk te maken krijg met ouders die van mening zijn dat hun kind zijn vader of moeder niet meer mag zien. Het is waar, ook ik sta ouders bij die vinden dat het niet in het belang is van hun kind dat zij contact hebben met de andere ouder. Soms zijn er ook zwaarwegende argumenten om een kind te beschermen tegen de andere ouder. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer er sprake is van kindermishandeling, verwaarlozing of misbruik. Over deze zaken heb ik het nu niet.

In vele zaken die voor de rechtbank worden gebracht blijkt dat ex partners juist datgene wat ze vroeger zo in elkaar aansprak, zijn gaan zien als de aller slechtste eigenschap van de ander. In psychologische termen wordt dan zelfs van een allergie gesproken.

Ik vroeg eens in het kader van een bemiddeling aan een scheidend stel wat ze vroeger zo leuk vonden aan elkaar, waar ze op gevallen zijn.

Zij zei “Hij was altijd zo spontaan en flexibel, hij regelt niets van tevoren, terwijl ikzelf alles graag tot in de puntjes uitgestippeld wil hebben.

Juist doordat hij weinig van tevoren regelt, gebeurde er onverwachts leuke en bijzondere dingen”. Deze vrouw zegt nu “Wat je ben je onverantwoordelijk. Ik kan nooit iets aan je overlaten. Je regelt nooit iets en daardoor ontstaan er alleen maar problemen. Zo kan je toch geen kind opvoeden. Een kind heeft behoefte aan structuur en duidelijkheid”.

De man vertelde over zijn ex; “zij was altijd zo fijn georganiseerd. Zij bracht structuur in mijn leven”. Nu noemt hij haar “star en rigide, nooit eens gewoon los en spontaan”.

Wat zou het toch mooi zijn als ex-partners ook bij een scheiding en bij de regeling voor de kinderen toch nog eens zouden kunnen terugkijken naar datgene wat ze nou juist zo leuk aan elkaar vonden. Misschien zien ze dan dat juist de verschillen eigenlijk mooie aanvullingen zijn. Dat wat een ouder niet of juist te veel of te weinig biedt wordt door de andere

ouder gecompenseerd. Deze ouders zagen het. Van moeder kan het kind veel leren over rust en regelmaat, over de voordelen van regels, structuur, planning en organisatie. Van vader kan het kind de voordelen van flexibiliteit leren en al het bijzondere en spontane meekrijgen dat komt met het denken buiten de kaders en het je laten meevaren over de golven. Zo kan het gelukkig ook.

Mr. Sarah Köller
Köller Advocatenkantoor te Middelburg
e: sarah@mrkoller.nl

